

העיוור, הדימנטי ושאינו יודע לשאול

העיוור, הדימנטי ושאינו יודע לשאול יושבים לשולחן עגול במסבאה. לכל אחד משקה מר.

הדימנטי: זה בית? זה בר?

העיוור: מסבאה.

ושאינו יודע לשאול לא שואל ולא עונה. הוא יודע. רק לא לשאול.

הדימנטי: ומהי השעה?

העיוור: שעה לשתות!

ושאינו יודע לשאול יודע מהי שעה ומהו זמן. והוא לא שואל.

הדימנטי: מה אנחנו שותים?

העיוור: זהו משקה מר- מתוק, סמיך מפוצפץ בגז מבעבע.

ושאינו יודע לשאול יודע- זו בירה. אין שאלה.

הדימנטי: מר- מתוק, סמיך מפוצפץ, מר- מתוק, סמיך מפוצפץ, מר- מתוק, סמיך מפוצפץ, .. איפה..?

שאינו יודע לשאול: מסבאה.

- מחיאות כפיים -

שלושתם קמים, קדים וחוזרים לשבת.

העיוור: ריח של שתן..

ושאינו יודע לשאול רואה- הדימנטי הרטיב.

הדימנטי: אגם צהבהב על הר כביסה לבן..

העיוור: הרחק הרחק מעבר להר וקרוב מדיי לנחיריים..

ושאינו יודע לשאול מפליג לנוף פנטסטי מעונן בעין ציפור ודג, בלילה, ביום
ובעונות השנה.

הדימנטי: מי אמר?

העיוור: גתה!

הדימנטי: גתה. גתה. גתה.

*הערת שוליים: בורחס מצטט את גתה "כל מה שקרוב מתרחק" ב"עיוורון",
מתוך שבעה לילות, בתרגום אורי פרויס, ת"א, הוצאת הקיבוץ המאוחד, 2007,
עמוד 138.

הדימנטי: מתי?

העיוור: בשעת ערביים ובחיים, שם, עמוד 139.

הספר מוגש על-ידי מלצר.

שאינו יודע לשאול מעיין.

קטע פסנתר, נגינה חיה. קלידים רוטטים במהירות. דרמה פתלתלה.

הכוס של העיוור כמעט ריקה,

של הדימנטי עד חציה,

של שאינו יודע לשאול- איננה.

מלצר: עוד משהו בשבילכם?

הדימנטי: מתי?

שאינו יודע לשאול: עכשיו.

העיוור: אחר-כך. תודה.

מלצר יוצא מהסצינה לשולחן אחר. מקבל הזמנה. נע לשולחן אחר. ניצב מן
הצד. רושם. יוצא מהפריים. חוזר. מגיש. נע. הוא מקל זז מערבל מעל אופק
הראשים היושבים.

חזרה לשולחן. העיוור, הדימנטי ושאינו יודע לשאול.

קטע פסנתר מתגבר בדרמטיות.

העיוור מוציא סיגריה. מדליק. שואף. שאינו יודע לשאול מתבונן באש הפועמת ונחלשת. הדימנטי לוגם מהבירה. החלק הריק בכוס גדל.

תופים מצטרפים לפסנתר.

מסך יורד. עולה.

שקט.

ציפורניים באדום זקן נוקשות מזרת ועד אצבע על הבר בעומק המסבאה.

כלב קטן ותזזיתי עובר בקידמת הפריים. יוצא.

עשן סיגריה.

קלאוז אפ לעיוור.

כינורות.

קלאוז אפ לפני האישה שעל הבר- מבוגרת, מקומטת. מטופחת.

שאינו יודע לשאול- מתבונן.

הדימנטי- לא שם.

המספרת- לא יודעת עוד מה יקרה.

השעון על הקיר מראה חמש וחמישה. מחוגיו שחורים על-גבי לבן. סטנדרטי.

תלוי בגובה 2.5 מטר מעל פני הקרקע. המסבאה חצי מלאה.

נהיה מעונן. ישנה שמועה שירד גשם.

זום אאוט: המסבאה מבחוץ. שירטוט חצים מצביע על תהליך התעבות עננים-

טיפטוף גשם לאדמה- התאדותו ועלייתו מעלה ויצירתו עננים נוספים. השמש

בצד שמאל. עגולה. צהובה. המסבאה היא למעשה בית בציור ילדים.

נקישת אצבעות האישה על הבר.

מההתחלה:

עיוור, דימנטי ושאינו יודע לשאול יושבים סביב שולחן עגול.

העיוור מכבה את הסיגריה. העשן מגיע לנחיריים, ולנחירי האישה.

השמש משתקפת בשמשת המסבאה. שעת בין ערביים. לשלשת ניטחת בשימשה.

נגן הפסנתר ממשיך בנגינה עוד מקודם ומפסיק לא בפתאומיות ולא בסיום כלשהו. חוזר על משפט התווים הקודם וממשיך. "שבעה לילות" נח על השולחן. הדימנטי אוחז בעצם יש מאין. ספר. ככה ספר.

העיוור- לא רואה.

הדימנטי: אפשר לקרוא!

שאינו יודע לשאול: לא קרה (שם) דבר.

העיוור: אין דבר.

העיוור הדימנטי ושאינו יודע לשאול מתקדמים לקידמת הבמה אליהם מצטרפים האישה, המלצר, הנגנים, הניצבים, הכלב והמספרת.

שמש יורדת.

סוף.

קהל בעיניים בוהות.

חושך.

היציעים מתמלאים ומתרוקנים.